

מכתב לחייל שהייתי רוצה להכיר,

לזכרו של סרן גלעד בלחון.

אני באמת לא יודעת איך מתחילים מכתב שכזה, לאדם שכזה, אחד שלא הכרתי אבל לפי כל הסיפורים הייתי מאד מאד שמחה להכיר.

איך לספר לך שהמלחמה הארוכה הזאת, זו שנפלת בה על קידוש השם ועל הגנת המולדת, השפיעה כה רבות על מדינת ישראל המדהימה והמסובכת הזו.

היום, שלוש שנים אחרי, רואים בצה"ל את שינוי התפיסה ומרגישים איך בן רגע המגמה שינתה כיוון ללא היכר, אכן היה זה מבצע "שינוי כיוון" עבור צה"ל. הלוואי והיית גם אתה זוכה לראות את ההתקדמות והמוכנות. לפי הסיפורים, היית מתמלא גאווה לשמע ידיעות אלה ולמראה הגדודים המתורגלים והחטיבות המתאמנות.

אני, מפקדת מרכז גיוס במילואים של אוגדה צפונית, לצערי הספקתי כבר מאז להיות שותפה בשנית בגיוס צו 8, צו חירום למבצע עופרת יצוקה בעזה. כל כך פחדתי אז ששוב כמו הקיץ שלפני שלוש שנים הבלאגן יתחיל בעזה ויתגלגל במעלה הארץ לצפון. לשמחתי, הפעם בעזה מדינת ישראל בחרה להפגין את יכולותיה ואת עוצמתה ואכן הצליחה. זה לא שהצלחנו להשיב את כל בנינו לגבול בשלום אך לפחות, במאקרו, סיימנו את המבצע הזה בתחושה של חשיבה ועשייה בקרב העם. גאוותנו עלתה. והאויב, הלוואי ובאמת ידענו איך זה עובד עליו. כנראה שהוא נבהל, אבל לך תדע, הם אף פעם לא הרפו, אז מה נשתנה...

רק ביצוע משימת אחת חשובה עדיין מתעכב מאז. עוד לא הצלחנו להחזיר את גלעד שליט, החייל החטוף הראשון של אירועי שנת 2006, זה שבאותו יום שנחטף התחיל להתדרדר המצב.

השבוע דיברנו במרכז הגיוס שאני משרתת בו על הגיוס ללבנון, ההוא, ועל זה שיש לי חיילים שהיו האחרונים שהחתימו את חללי המלחמה הזו. אתה, לא התגייסת במסגרת הכוחות שאני גייסתי, אבל גם אותך, כמו כל חיילי המילואים במדינת ישראל היה מי שהחתיים והתפלל בליבו שתחזור מהר, אבל בעיקר בשלום. תפילתו לא נענתה. כמה נורא. כמה נורא שכדרך קבע כמעט מצטרפות כל שנה למשפחת השכול עוד ועוד משפחות. משפחות שמאבדות ברגע אחד מקולל עולם ומלואו ונלחמות למלא את החלל העצום הזה חיים שלמים. משפחות שמתחילות מסע ללא סוף שהוא כולו על טהרת הבחירה בין לחיות את החיים או את המוות.

אני, לצערי יודעת שזה לא מרפה, אף פעם, בלי קשר לזמן ולגיל. הורי אבי הם שניהם אחים שכולים. כבר מעל 50 שנה אחיהם נמצאים איתם, נוכחים- נפקדים וכל יום זכרון או יום השנה הוא יום קדוש. הכי קדוש שיש אצלנו בבית. ואנחנו, שנולדנו לזה יודעים שהיקר להם מכל הוא שנעלה איתם לקברי אחיהם ושנמשיך לפקוד את קברי אחיהם גם כאשר הם כבר לא יהיו מסוגלים.

אמא שלך סיפרה לי שכשהתחילה המלחמה הרגשת חוסר אונים ענק שאינך שם ואינך יכול להשפיע על רצף האירועים לתת יד ללוחמה המתנהלת ממש ליד בית הורייך, חבל ילדותך. אני חושבת שאני יודעת מה הרגשת. גם אני התקשרתי למפקד שלי וביקשתי להתגייס, לעשות, להושיט יד ולהיות שותפה במשימה החשובה כל כך שניצבה בפני מדינת ישראל. לשמחתי ולצערי גם יחד היה בי צורך ואכן נקראתי לגייס את האוגדה. כבר שנים אני שייכת לענף גיוס החירום בצה"ל ורק אז, בקיץ הנורא ההוא, הבנתי עד כמה האדמה ספוגה בדם אחינו וחברינו ועד כמה החיים פה מורכבים.

אורי אריאב.